

II. Módszertani találmányok

1. Ezer évvel fiatalabb klasszikusok, ezeréves „patina”

Nézzük Pliniust, aki – hangsúlyozom – csak állítólag írt az első évszázadban, ami azért kétséges, mert már tudta, hogy a föld gömbölyű, hogy a Föld a Nap körül forog, sőt azt is, hogy számtalan a Naphoz hasonló csillag létezik. Eltelik másfél évezred és ezért az állításért embert égetnek máglyán. Vajon a tudás emberei 1500 évig elnémultak, vagy egyszerűen *az ókor valójában a középkorban volt?* Plinius szerint „a világ és az, amit más néven égnek hívnak, ami mindent körülvesz, hogy istenek műve lenne kevésbé hihető, ami örök, végtelen nagy, nem született és nem is fog elpusztulni soha.”⁶² És „a Föld a formája szerint tökéletes gömb alakú, és nem csakhogy minden része magába fordul, de saját magában nyugszik és nincs semmi, ami fenntartaná, nem lehet tapasztalni sem a kezdetét sem a végét, sem azt, hogy mi mozgatná, mivel állandó forgásban van...”⁶³ Ez a latin nyelvezet jellemezte a koraközépkort, amivel – fizikai ismeret hiányában – elég nehéz volt megmagyarázni az ilyen elméletet. Könnyű volt az Egyháznak egyszerűen eretnek zagyaságként beállítani az egész elméletet. Viszont elgondolkodtató, lehetséges-e, hogy ezer éven keresztül a kutyát sem érdekelték azok az írások, melyek a 15. században csodával határos módon valahonnan előkerültek. Ez alatt az ezer év alatt nem volt sem tatár-, sem törökjárás, ezért joggal feltehetjük a kérdést, hogy mi történt ezalatt Európában? Valójában semmi, mert ez az ezer év nem is létezett.

Egy *Latin szómagyarázat és nyelvtan a 15. századból*⁶⁴ példáján, melynek szerzője Ioannis Altenstaig Mindelheimensis sacrum litterarum baccalaureo – a szent irodalom díjazottja, bemutatam saját kutatási módszerem másik hasznos fogását. Mert szerintem arra kell figyelni, hogy egy írásban minél több az abbreviáció, a rövidítés, annál régebbi az írás, és annál több az esély, hogy közelebb kerüljünk a tiszta forráshoz. Ebben az írásban rengeteget találtam. Figyeljük meg, hogyan zárja a szerzőhöz írt levelét Jacobus Henrichman Sindelfingensis, a szerző egyik barátja: „*Vale iterum ex Crespachio nonis Maij: Anno octavo ultra sesquimillesimum.* – Ismételt üdvözetem Chrespáchióból május kilencedikén 6008-ban.” Aki valamennyire jártas a latin írásokban, észreveheti, hogy a modern latin szótárokat olyan fordítások alapján készítették, mely fordítások a hatalmi követelményeknek megfelelően és nem a valódi értelem szerint készültek. Így a sesquimillesimumot másfél évezrednek fordítják. Ráfogják, hogy létezik egy sesqui szó, ami másfelet jelent. Ebben az időben még nem léteztek sem szótárak, sem pontos szabályok a latin szóhasználatra, ezért néha keverték, mikor az olasszal, mikor a franciával. Elég, ha elolvassuk Nostradamus írásait. Különben a fenti könyv szerzője épp azzal a céllal ír, saját bevallása szerint, hogy valamelyest rendet tegyen a latin szavak értelmezésében. A ses olaszul hatot jelent, a qui=mint. Tehát a sesquimillesimum = úgymint hatezer.

Ebben a korban még nem létezett egységes időszámítási rendszer. Vallási körökben a világ teremtésétől (anno mundi) számították az időt. Ez nem más, mint az anno mundi szerinti 6008. év. Ebből kivonva a Jézus születési évét, 5500-at, megkapjuk a Kr. u. 508-as évet. Tehát ekkor még sokan nem tudtak az ezeréves csalásról, és az 1508-at csak 508-nak írták. A könyv elején

⁶² „Mundum, et hoc quod nomine alio caelum appellare libuit, cuius circumflexu teguntur cuncta, numen esse credi par est, aeternum, immensum, neque genitum, neque interitum unquam.” (Hardouin, 1585. 136.)

⁶³ „Formam eius in speciem orbis absoluti globatam esse, nomen in primis et consensus in eo mortalium, orbem appellantium, sed et argumenta rerum, docent: non solum quia talis figura omnibus sui partibus vergit in sese, ac sibi ipsa toleranda est, secum includit, et continet nullarum egens compaginum, nec finem aut initium ullis sui partibus sentiens: nec quia ad motum, quo subinde verti debeat, ut mox apparebit, talis aptissima est: sed oculorum quoque probatione: quod convexus mediusque quacumque cernatur: quum id accidere in alia non possit figura.” (Hardouin, 1585. 138.)

⁶⁴ Altenstaig, 1509.

a szerző hivatkozik egypár ókori íróra, mint Arisztotelész, Eratoszthenész, Vergilius, de az úgynevezett sötét középkorból senkit sem említ. Ezért biztosra vehetjük, hogy az említett nagy klasszikusok ezer évvel közelebb álltak a szerzőhöz, mint ahogy azt a mai történelem tanítja.

Más példákat is találtam: Erycius Puteanus: *Scripsi Lovani, in Arce. VIII. Kalend. Septemb. ∞.DC.XIV.*⁶⁵ Ez az év 1614. Látszik, hogy még ekkor is 614-et írnak, előtte pedig egy végtelen időtartamot. Ez persze eretnekségnek számít, mivel nem veszi figyelembe a világ teremtését. Ugyanabból az évből dátum egy másik „eretnek” írásból, és tudni kell, hogy 1600 körül égetik máglyán Giordano Brunot. Laurens Beyerlinck: *Actum Antverpiae X. Kal. April. ∞.D.CXIV.*⁶⁶ És ebből több mindenre következtethetünk: A múlt hamisítása abból a kényszerképzetből indult ki, hogy az írás már évezredekkel ezelőtt megjelent. A társadalmi életben, akár a fizikában, az ok–okozat törvénye érvényesül. Valami csak akkor jöhet létre, ha annak oka van, vagyis szükségszerűen. Azt tudjuk, hogy a reneszánsz korában az írás robbanás szerűen terjedt. Vajon létezett-e egy-két évezreddel a reneszánsz előtt olyan ok, ami szükségessé tette volna az írást? Ez az ok a nagy római birodalom léte lehetne, ami viszont úgy néz ki, hogy csak egy fikció. A kezdetleges római számjegyekkel lebonyolított számítási technika mellett teljesen lehetetlen lett volna egy ilyen óriási birodalmat működtetni. De a nagy Szent Római Német birodalom léte is csak egy vágyálom, mert soha nem volt olyan egységes, hogy az lett volna, ami a neve. A nagy földrajzi felfedezések a reneszánsz korában kezdődtek, és ekkor vált igazán szükségessé az írás. Az írás nem más, mint a beszéd papíron való rögzítése. Az tudott igazán írni, aki a beszédnek is ura volt. Ezek pedig a kereskedők voltak.

Sokan megbotráncozhatnak azon, hogy hogyan lehet a IX. században szkitákról beszélni, amikor a hivatalos történelem szerint ezek már mindjárt az időszámításunk után eltűntek.

Itt jön a képbe az időcsalás. Az orosz krónikákat nem tudták teljes egészében átírni a Scalighieri-féle időskálának megfelelően. Márpedig az orosz krónikák a IX. században szkitákról beszélnek. A Fomenkó vezette csapatnak ezen kívül számtalan oka volt feltételezni, hogy az időskálába betoldottak ezer évet. Ugyanezt állítja Uwe Topper is a Kanári-szigetek kapcsán. A történelemkönyvekben az áll, hogy a rómaiak már Krisztus előtt meghódították a szigeteket. Aztán jön egy ezer éves csend (senki nem tud a szigetekről), és majd a reneszánsz korában térítik át az ottani őslakosokat a keresztény hitre. Tóth Gyula szépen kifejtette, hogy az időbetoldását csak úgy lehetett megejteni, elkerülendő a csalás gyanúját, hogy egy úgynevezett nagy ciklust, ami kereken 532 év, vagy ennek a többszörösét kellett betoldani az időskálába.⁶⁷ Ennek a kétszerese 1064 év. Tehát innen kellene kezdeni az időszámítást. Vonjuk ki az 1064-ből (ez két húsvétciklus) a Dárius hadjáratának évszámát a szkiták ellen, vagyis az i. e. 513-at, és így megkapjuk az i. u. 551-et. Így 1064 évvel tolták vissza a történelemben a Dárius hadjáratát. 535-ben beállt egy mini jégkorszak.

Az ősi civilizáció, amely megteremtette az úgynevezett ókori monumentális építményeket, összeomlott. Valószínű, hogy a Hun birodalomnak ez vetett véget, és nem Attila halála. Az egyenlítőhöz közelálló népek, mint a perzsák, egyiptomiak, könnyebben átvészelték a katasztrófát, és amint látjuk, már 551-ben támadásba lendültek az északiak ellen. Ekkor menekülhettek úgy az etruszkok, mint a szkiták is a Kárpát-medencébe a déli nyomás miatt. A régi kultúra képviselői a Kárpátok védőgyűrűjében gyülekeztek. Ezek frigyét (szövetséget) kötöttek egymással. A szövetség jelképe a frigy sapka volt. Innen származik a fríg sipka elnevezés és nem az úgynevezett Frígiából. Persze itt nem csak sapkáról van szó, hanem amint a szkiták ábrázolásán látszik, az egész öltözetük olyan, mint akik hosszú időre berendezkedtek a hűvös éghajlatra. A szkita eredeti neve a szittja, vagyis aki a tüzet szítja.

⁶⁵ Puteanus, 1679.

⁶⁶ Beyerlinck, 1614.

⁶⁷ Tóth, 2014.

Szkita korból avar kor

A történelem ezt a kort nevezi avar kornak, ami valójában a szkita kor.

Ez egyesítheti történelmünkben az eddig korábbinak tartott hun és későbbinek tartott magyar első és második bejövetelt. Elképzelhető, hogy az Árpád-féle második bejövetel és a hunok első bejövetele azonos, és Árpád volt Attila. Úgy vélem, hogy egyszeri nagyobb bejövetelről van szó. Ez pedig az úgynevezett honfoglalás. Az első bejövetel pedig csak az Árpád-házi királyok megrendelésére írt fiktív történet. Ha 535 körül beállt egy minijégkorszak, akkor az addigi civilizációnak a híre-hamva is eltűnt. Itt van egy 2×532 éves csúsztatás, ami azt jelenti, hogy amit mi i. u. III. századnak hiszünk, az valójában a XIII. század. Ezért van az, hogy a tatárokat is hunoknak nevezik.

Szerintem a hamisítás úgy kezdődött, hogy felkészületlen barátapapok elkezdtek másolgatni különböző történelmi iratokat. Mivel nem ismerték elég jól a latin nyelvet, de maga a latin nyelv is nagyon zagyva volt az eredeti formájában, így két-három másolás után már az írás köszönő viszonyban sem volt az eredetivel. Ezt kihasználva a céltudatos hamisítók, úgy írták át a történelmet, ahogy nekik tetszett.⁶⁸

Minden jel arra mutat, hogy a mai kronológia enyhén szólva nem megbízható. Az ún. Anni Christi, vagyis a Jézus születésével kezdődő időszámítás önkényesen lett bevezetve.

Arról van szó, hogy a történelmi írások szerint i. u. 525-ben I. János pápa megbízást ad egy Dionysius Exiguus nevű papnak a húsvéti napok kiszámolására. Ebben az időben az egyház még a diocletianusi időszámítást használta (amely Diocletianus császár uralkodásával indult), így a megbízatás időpontjában 241-et írunk. Amikor eljut 248-ig, hirtelen átugrik 532-re, és kijelenti, hogy ez a Krisztus születésétől számított 532-dik év, azaz Anno Domini 532. A kérdőjelek ott jelentkeznek, hogy az Egyház nem vezeti be ezt az Anno Dominit csak majd a reneszánsz korában.

A hivatásos történészek beszélnek juliánusi, diocletianusi, nagysándori, szeleukida stb időszámításról, de az Anno Mundit úgy kerülik, mint ördög a keresztet. Ez onnat van, hogy a keleti egyházak nem voltak hajlandóak elfogadni a Scaligeri és a római katolikus egyház által felállított kronológiát. Oroszországban egész az 1700-as évekig az Anno Mundi szerint datálták a történelmi eseményeket. A nyugati történészek úgy próbálták kipiszkálni ezt a tüskét, hogy gyártottak egy rakás Anno Mundit, teljesen elütő számokkal. Az elütés pár száz évtől 1500 évig terjedt. Így szabadultak meg az eredeti Anno Munditól, ami Kr. e. 5500-zal kezdődik. Ahogy Fomenkóék kimutatták, amikor a görögkeleti dokumentumokban az időszámítást átírták a Jézus születése szerintre, akkor a háromjegyű szám előtt mindig megjelent egy J betű. Ezt a J-t aztán utólag úgy kezdték értelmezni, mintha egyes volna. Így lett a 232-s évből 1232-es év, és így lett a tatárjárásból egy hunjárás is.

A tatárjárás idején, ami Anno Domini szerint 1241 körül zajlott, a novgorodi krónikás így ír: „A 6732. évben bűneink miatt ismeretlen népek érkeztek, akikről senki sem tudja világosan, hogy kik és honnan jöttek, milyen a nyelvük, milyen törzshöz tartoznak és mi a hitük. Tatároknak nevezik őket, egyesek taurmennek [türkménnek], mások besenyőknek mondják őket.”⁶⁹

Ez a 6732-es év az úgynevezett Anno Mundi szerinti év, vagyis a világ teremtésétől eltelt idő. Az Anno Mundi szerint Jézus születése 5500-ban történik. A különbség 1232, az az év, amikor a tatárok Batu kán vezetésével az oroszokat rohanják le.

Európa másik felében, Németországban ugyanebből az időszakból jelenik meg a Szent Orsolya legendája. Habár az események állítólag ezer évvel korábban történtek, de ez idő előtről semmi nyomot nem találni róla.

⁶⁸ Például a bibliai Góg és Magóg népe ellen lépteti fel Nagy Sándort a róla szóló szír legenda (a bizánciak ezen előképével is a hunok befejtetése a cél). Lásd Donzel, 2010. 18-22. V. ö. Wessels, 2013.

⁶⁹ Györffy, 2002.

„A szüzek az Úr 238. évében mártíromságot szenvedtek. De egyesek szerint az időszámítás nem engedi meg, hogy ebben az időben ilyesmi történt volna. Mivel ebben az időben Szicília sem létezett mint királyság és Konstantinápoly sem, habár a történetben az áll, hogy a szüzekkel együtt utaztak ezen országok királynéi is. Ezért hihetőbb, hogy az esemény jóval Konstantin császár után, éspedig Marcianus császár idejében történt, az Úr 452. esztendejében, amikor a hunok és a gótok kegyetlenkedtek.”⁷⁰

Az biztos, hogy az évszám nem stimmel a Scaligeri által felállított hamis időskálával. Csakhogy figyeljük meg: „Ursula-Legende aus dem 13. Jahrhundert”, vagyis a legenda a 13. századból, tehát közvetlenül a tatárdúlás idejéből való, a Scaligeri időskálát pedig csak a 16. században állították fel. Ha még mindig kétségünk lenne afelől, hogy kinek van igaza, akkor el kell olvasni a kölni Szent Ursula templomban található latin feliratot, ahol nem hunokról, hanem tatárokról (tartarii) olvashatunk. 1238-ban már nem beszélhetünk hunokról. De mivel a tatárjárás idejében még a Jézus születését ezer évvel későbbre gondolták, így eszerint a tatárjárás nem 1238-ban, hanem 238-ban történt.

Nagy a gyanú hogy Fomenkóéknak van igazuk, akik állítják, hogy több mint 1000 évet toldottak be az időskálába.

És jelenleg a kronológia tekintetében úgy állunk, mint a sötét középkorban a Föld kerekességét illetően. Hiába bebizonyították a tudósok, hogy a Föld gömbölyű, de mivel ez nem egyezett az akkori vallási dogmákkal, így óriási volt az ellenállás. A vallási vezetők és a világi hatalmak akkor is attól tartottak, hogy ha meginog a hit, összeomlik a társadalmi rend. Úgy tűnik, hogy most is megpróbálják minden lehető módon megakadályozni, hogy kiderüljön az igazság. Megdöbbenve veszem észre, hogy a Wikipedián a kronológia tárgyalásánál meg sincs említve az anno mundi, holott a keleti keresztény egyházak több mint 1000 évig ezt az időszámítást használták.⁷¹ Miért félnek ettől annyira, mint ördög a kereszttől? Hát azért, mert ez a kulcs, ami leleplezi a hamisítást a Scaligeri–Petaviuszi kronológiában.

A hivatalos álláspont szerint az Anno Domini (Krisztus születése szerinti időszámítás) Dionisius Exiguus vezette be 532-ben. Erről olvasni lehet Tóth Gyula „A Nagy ciklus” című írásában.⁷² Az a tény, hogy a pápák, illetve a katolikus egyház mégsem fogadta el, vagyis nem alkalmazta ezt egész a 11. századig, több dologra ad alkalmat következtetni: 1. Krisztus iránti tisztelethiány a pápák részéről. 2. A pápák nem fogadták el a Dionisius Exiguus által számított születési dátumot. 3. A 11. század előtt nem is léteztek pápák. Ha bebizonyosodik az ezeréves időbetoldás, akkor a következtetés harmadik pontja érvényes.

Anno mundi és Anno Domini

⁷⁰ „Die Jungfrauen litten aber um das Jahr des Herrn 238. Doch läßt es nach Etlichen die Rechnung der Zeit nicht zu, dass solches zu der genannten Zeit geschah. Denn weder war Sicilien damals ein Königreich, noch Constantinopel; weil hier gesagt ist, dass die Königinnen jener Länder mit den Jungfrauen seien gewesen. Darum scheint glaublicher, dass lange nach dem Kaiser Constantinus, da die Hunnen und Gothen wüetet, dieses Märtyrium sei geschehen, das ist, zu der Zeit des Kaisers Marcianus, als wir in einer Chronik lesen, welcher regierte im Jahre des Herrn 452.” (Ursula-Legende aus dem 13. Jahrhundert.)

⁷¹ <http://hu.wikipedia.org/wiki/Kronol%C3%B3gia>.

⁷² Tóth, 2014.

Az egyik Wikipédia oldalon ez áll: „A katolikus enciklopédiának megfelelően, a pápák a dokumentumaikat valamely uralkodó ideje szerint datálták, az Anno Dominit a római katolikus országokban csak a 11–14. századtól kezdték használni. A keleti ortodox egyházakban pedig csak a 17, sőt 19. századtól.”⁷³

Tehát a 17–19. századig a keleti keresztény egyházak az anno mundit használták. Az anno mundit, azaz a világ teremtése óta eltelt időt a Bibliában leírt időrendből lehet kiszámítani. Ha valaki család nélkül ezt kiszámította úgy, ahogy az a Constantin Radu Conradu *Contradictii biblice* című könyvében található bibliai kalendáriumban áll, akkor azt látja, hogy Jézus az V. évezredben született, vagyis anno mundi szerint 4348-ban. Csakhogy a vallási dogmákban Krisztus az isteni ember, egy új Ádám. Mivel Isten Ádámot a hatodik napon teremtette, így a khiliazmus értelmében Krisztus a hatodik évezredben kellett születessen, vagyis 5500 körül. Idővel megpróbálták ezt az ezeréves ürt eltüntetni oly módon, hogy manipulálták a bibliai évszámokat úgy, ahogy ez a Kedrenos krónikájában is áll, kihozva az 5500-as évet a Krisztus születésére. A probléma abból adódott, hogy a Bibliát nem merték korrigálni. Ismeretes, hogy milyen átkok vannak kilátásba helyezve a Biblia végén azok számára, akik bármit is megváltoztatnak ezen írásokban.

Akik Anno Domini szerinti dátumokat írtak, tudatában lévén az ezeréves időeltolódásnak, ezt az ezer évet már nem az eredeti Biblia szerinti Krisztus születési dátumához adták, hanem az utólag manipulált születési dátumhoz. Így lett az anno mundi 6732-ből mikor 1232, mikor 232. Így lehetett a kunokból hunokat csinálni, így kerülhettek vissza az 1106-ban lezajló bizánci–pannóniai háborúk a 106 körüli dák háborúkhöz.

A történészeknek bevett szokásuk, hogy egyes helynevekből személyiségek nevét és az ezekhez kapcsolódó fikatív történeteket gyártsanak. Trója helynév valóban létezett Kis-Ázsiában. Ugyanakkor léteztek trójai kövekből épített oszlopok. Ezért nincs kizárva, hogy a Traján oszlopa valójában a kő minőségétől kapta a nevét, amiből készítették. A trójai kő tudnivaló, hogy a legfehérebb márványkő. Így az sem egyértelmű, hogy az oszlopon található domborművek miről mesélnek.

Az ókorban, Leo császár idejében történt tűzvész után számbaveszik, hogy mi maradt az egyik templomból: 12 tróján (trójai) kőből épített oszlop, amelyek az épületet tartották.⁷⁴ *A Közel-Keleten nagyon sok ilyen templom romjai találhatóak, amikre lehetett írni egy-egy mesét, amikor elkezdték írni a történelmet.*

Amde van egy Trajanopolis is, csak nem lehet tudni, hogy hol: „Az egyetlen földrajzíró, aki Trajanopolisról ír, Ptolemaiosz, aki tévesen Nagy Mysiába helyezi. 109-ben alapította Grimenothyritae, aki Hadrianus császártól kapta erre az engedélyt, a nagy elődje tiszteletére.”⁷⁵

A történészek általában keverik a Mysiát Moesiával, vagyis mikor így, mikor úgy írják. Mysiát Kis-Ázsiába helyezik, Moesia pedig tudott dolog, hogy a Duna–Száva-környéki térség. Itt zajlottak a bizánci–pannóniai háborúk 1106 körül. Észre lehet venni, hogy a történelemkönyvekben gyakori, hogy ugyanolyan, vagy nagyon hasonló névvel helységek jelennek meg földrajzilag különböző helyeken. Ilyenkor mindig felmerülhet a család gyanúja.

⁷³ „According to the Catholic Encyclopedia, popes continued to date documents according to regnal years for some time, but usage of AD gradually became more common in Roman Catholic countries from the 11th to the 14th centuries. In 1422, Portugal became the last Western European country to switch to the system begun by Dionysius. Eastern Orthodox countries only began to adopt AD instead of the Byzantine calendar in 1700 when Russia did so, with others adopting it in the 19th and 20th centuries.” (https://en.wikipedia.org/wiki/Anno_Domini.)

⁷⁴ „Imposita fuit XII variis columnis de Troiano lapide, altis pedes XXV ab Austri et septentrionis parte sustinebant aedificium.” (Labbe, 1729. 286.)

⁷⁵ „The only geographer who speaks of Trajanopolis is Ptolemy, who wrongly places this city in Greater Mysia (another region of Asia Minor). It was founded about 109 by the Grimenothyritae, who obtained permission from Roman emperor Hadrian to give the place the name of his predecessor. It had its own coins. Hierocles calls it Trajanopolis.” ([https://en.wikipedia.org/wiki/Trajanopolis_\(Phrygia\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Trajanopolis_(Phrygia)).)

Fomenkóék elég részletesen foglalkoznak az ezeréves időcsúsztatással. Egyebek közt ezt írják: „A hipotézisünk egybevág azzal a ténnyel, hogy a középkori itáliaiak az ezred utáni évek-nél csak századokat írtak: a XIV. századra: a háromszázadok, a XVI. századra az ötszázadok évek.”⁷⁶

Ugyanakkor azt is észrevették, hogy nagyon sok középkori évszámnál az ezret nem egyes-sel jelzik, hanem i-vel vagy j-vel, ami nem más, mint a Jézus név kezdőbetűje. Ezzel jelezve, hogy ott valóban az ezer évet le kell írni.

A történelem, akár a hit, érzelembeli kérdés. Amikor ezeknek az igazságtartalmát firtatják, akkor az érintettek úgy érzik, hogy a létüket éri támadás. Az érzelmek negatív megnyilvánulása a bosszú. Az Új Ádám épp abban különbözik a régitől, hogy uralkodni tud az érzelmein, le tudja győzni úgy a kívánságait (amire ugye, Ádám és Éva nem volt képes), valamint a bosszúvágyát. Ne feledjük, hogy a bibliai történelemben még létezett egy Új Ádám, akit Noénak hívtak. Maga a neve is Új emberre utal. Noé nagyon kemény átkot mondott ki a Kám fiára, Kánaánra, tudva, hogy ez jobban fáj Kámnak, mintha csak őt átkozta volna meg. Sokan csodálkoznak, hogy miért ez a kemény átok, holott valóban Noé volt a hibás, mivel lerészegedett. A Károli Gáspár Bibliájában az áll, hogy Kám csak azért volt bűnös, mert meglátta az apját meztelenül. Azonban régi írásokban az áll, hogy Kám kiherélte Noét, amíg ez részeg kábulatban volt. És valóban, a Bibliában nincs szó, hogy ezután Noénak még gyerekei születtek volna, pedig akkor igen szükség volt a népszaporulatra. A bizánci korban, amikor a Bibliát is összeállították, az emberherélés mindennapos volt. A régi krónikákban az áll, hogy szkita gyerekeket fogtak el és eunuchokat csináltak belőlük. Ezek, nemcsak mint szolgák a császári udvarban, hanem a legmagasabb funkciókat is betöltötték, ugyanúgy, mint a janicsárok a török időkben.

Idézet a Nicephoro Briennius krónikájából: „Amikor Alexius császár a táborba ment, az anyja egy eunuch papot adott melléje... Amikor Alexius császár visszament a palotába, az eunuch vezette a sereget Melissenum irányába, Bithynia határáig...”⁷⁷

És mégsem a bizánciak voltak a barbárok, ugyanis ők minden más nemzetet barbárnak neveztek. És ezek az események nem az ókorban történtek, hanem a középkorban, ugyanis Alexios 1081-ben kezdett uralkodni.

Az Új ember sajnos nem nagyon jelenik meg még a vallási vezetők közt sem. És szerintem, ami a különböző felekezeteket elválasztja, nem értelmi, hanem érzelmi alapú. Egy felekezeti ismertetésben például ez áll: „Ősi szabály szerint az Ortodox Egyházban a Húsvét nem eshet egybe a zsidó húsvétal. Ha ugyanakkorra esne a zsidó húsvét, akkor az ortodox keresztények a Húsvét ünnepét egy héttel későbbre halasztják.”⁷⁸ Vajon ez egyszerű zsigeri viszolygás, vagy valamiféle visszavágás. Amíg nem tanuljuk meg az érzelmeinken való uralkodást, addig mindig számíthatunk a legrosszabbra.

Sokan feltehetnék már a kérdést, hogy lehet-e a történelmet tudománynak nevezni. Tudott dolog, hogy a történelmi írások elsősorban krónikákra hagyatkoznak. A krónikák persze az akkori kor vallásos szemlélete szerint a bibliai adatokból indulnak ki. Manapság aki tudományos alapon próbálja megközelíteni a történelmet, nem veheti komolyan a Bibliában található történelmi eseményekre vonatkozó évszámokat. Mindemellet nem lehet kikerülni azt a „sarokkövet”, ami Krisztus születési dátumát jelenti. Ugyanis sem történelmi feljegyzések, sem ásatási eredmények nem tudják bizonyítani – minden kételyt kizáróan – ennek a pontos idejét. Lehet ez a dátum valós vagy valótlan, de a mostani időszámításunk innét indul. Párhuzamba fogok

⁷⁶ „This hypothesis of ours concurs with the known fact that medieval Italians designated centuries by hundreds: trecento (or the 300 s) the XIVcentury cinquecento o (or the 500 s), the XVI century.” (Fomenko, 2006.)

⁷⁷ „Monachus Eunucus contubernalis Alexio a matre datus... Sic Alexius ad Imperatorem in Palatium rediit. Eunuchus vero cum omnibus copiis adversus Melissenum movit, ac fines Bithynie transgressus...” (Bryennius, 1661.)

⁷⁸ <http://husvet.info/ortodox-husvet-2028/>.

állítani kétféle időszámítást. Az egyik George Kedrenos *krónikája*⁷⁹ alapján, a másik Constantin Radu Conradu *Contradictii biblice*⁸⁰ (Bibliai ellentmondások) c. könyve alapján.

A Wikipédián ez áll: „George Kedrenos or Cedrenus (Greek: Γεώργιος Κεδρηνός) 11. századi bizánci történétíró, a világ rövid történetét adja elő a világ teremtésétől az ő idejéig.”⁸¹

Kedrenos: Adamo usque ad diluvium sunt anni omnino II CIO CCXLII=2242 – tehát Ádámtól az özönvízig 2242 év.

Conradu: Anul 1656 Potopul biblic (az özönvíz: 1656-évben).

Kedrenos: A teremtéstől Ábrahám haláláig: CIO CIO CIO CCC IIC=3398 év.

Conradu: A teremtéstől Ábrahám haláláig 2123 év.

Kedrenos: Izsák születése CIO CIO CIO CCCCXIII=3413.

Conradu: Izsák születése 2048.

Kedrenos: József halála, a zsidó nép szolgaságra jutása CIO CIO CIO IOCLXXII=3672.

Conradu: az egyiptomi szolgaság kezdete 2238.

Kedrenos: József halálától Mózes születéséig CCCCXXX =430 év.

Conradu: Az egyiptomi rabság ideje 430 év.

Kedrenos: Ádámtól Salamon uralkodásának kezdetéig IIII CIO CIO LXX=4470.

Conradu: Ádámtól Salamon uralkodásának a kezdetéig 3319 év.

A továbbiakban a két számítás közti különbség sokat nem változhat, ezért nincs miért folytatni.

A Conradu által felállított bibliai kalendárium szerint Krisztus születése a világ teremtésétől számított 4348. év. Ahhoz, hogy kijöjjön az 5500 év, ehhez hozzá kell adni több mint ezer évet. Vagyis, más szóval, betoldottak az időskálába több mint ezer évet.

De miért ragaszkodtak az 5500 évhez? Kedrenos semmiféle számítást nem eszközöl, csak egyszerűen kijelenti, hogy Krisztus születési dátuma az 5500-as év. A Salamon uralkodásának kezdetétől a Krisztus születéséig eltelt idő a Conradu táblázat szerint 4348-3319=1029. Ha ezt hozzáadjuk a Salamon uralkodásának kezdőévéhez a Kedrenos krónikájából: 4470+1029=5499. Tehát Kedrenos manipulálta az évszámokat úgy, hogy kijöjjön az 5500 év. Ez a khiliazmus és az eszkatologikus világszemlélet következménye, ami abból a bibliai kijelentésből indul ki, hogy Isten előtt ezer esztendő annyi, mint egy nap. A Biblia szerint Isten Ádámot a hatodik napon teremtette, Jézus pedig mint egy új Ádám, aki a világot hivatott megváltani, 5500 körül kellett szülessen. Vagyis az anno mundi szerinti 5500-as év előre meghatározott dátum, és ehhez próbálta Kedrenos, ahogy sok más vallási krónikás is, igazítani az eltelt időszakokat.

Ha a khiliazmusból indulunk ki, nem biztos, hogy Krisztus 5500 anno mundiban kellett szülessen. Ha szóról-szóra értelmezzük a bibliai állítást, hogy Isten előtt ezer esztendő annyi, mint egy nap, akkor a fordítottja is igaz, egy nap annyi, mint ezer esztendő. Vagyis a teremtés valójában hat ezer évig tartott. Krisztus a bűntől jött megváltani az emberiséget. A teremtés ideje alatt még nem volt bűn. Tehát Krisztus csak a hetedik évezredben jöhetett, vagyis 6500-ban született. Nemrég találtam olyan régi írást Pray Györgytől, amely ezt alátámasztja:

„Különböző számítások a világ teremtésétől a Krisztus születéséig eltelt időről:

Coxeu-Kimi 4375

Secundum P. Le Comte 4600

⁷⁹ Cedrenus, 1566.

⁸⁰ Conradu, 1997.

⁸¹ „George Kedrenos or Cedrenus (Greek: Γεώργιος Κεδρηνός, fl. 11th century) was a Byzantine historian. In the 1050s he compiled A concise history of the world, which spanned the time from the biblical account of creation to his own day.” (https://en.wikipedia.org/wiki/George_Kedrenos.)

Ex P. Gaubil supputatione 6115
 Ex Blanchini abaco 6700
 Iuxta Origenem 4830
 Ex Flavio Jozepho circiter 4926
 Juxta Mezheodorum 5000
 Ex Gregorio Turonensi 5150
 Ex Augustino 5195
 Secundum LXXII et Martyrologum Romanum 5199
 Ex Isidoro 5210
 Ex Augustino iterum 5351
 Ex Epiphanio Constantiensi 5479
 Ex Panadoro 5493
 Juxta Africanum 5500
 Juxta Constantinopolitanos 5509
 Juxta Theophilum 5531
 Juxta Alphonsinus Tabulas 6508⁸²

Ha figyelembe vesszük a fenti levezetést a Conradu bibliai kalendáriumának nyomán, amiből egyértelműen kiderül, hogy az időskálába betoldottak ezer évet, akkor könnyen meg lehet, hogy a kijevi krónikás, amikor azt írta, hogy a világ teremtésétől számított 6732-ik esztendőben a tatárok előzőnlötték Kijev környékét, akkor ő a Krisztus születését 6500-ra tudta. Így a 6732-s év egyenlő lesz a 232-es évvel. 238-ban már Köln városánál vannak. Ezt jegyezték fel a Szent Orsolya nevére szentelt templomban, ahol valóban tatárokról szól a feljegyzés. (Pedig ebben a korban történelmi írásokban nem esik szó tatárokról.) Ezt aztán különböző írásokban úgy állítják be, mint a hunok által elkövetett 11000 szűz lemészárlását. Az 1241-es magyarországi tatárjárás is így 241-ben történik. A tatárokat kunoknak is nevezték. Aztán miután Krisztus születési dátumát ezer évvel hátravitték, a kunokból hunok lettek, a tatárjárás 1241-re került, a „hunjárás” pedig 238-450-re.

A fenti írásokból látszik, hogy az időskálába két húsvétciklust, vagyis 1064 évet toldottak be. Amikor ezt a műveletet elvégezték, a XVI–XVII. században, már elég asztronómiai tudásuk volt ahhoz, hogy belássák, az időskálába csak 532 évet, vagy ennek a többszörösét lehet betoldani. Ellenkező esetben a betoldást könnyű leleplezni.

Az igazságot néha nem könnyű megemésztetni az érzelme-centrikus egyéneknek, ugyanis a fentiekből az is következik, hogy mindaz a fényes múlt, amire oly sokan büszkék, kipukkan, mint egy felfújott lufi. De nézzük meg a római évszámokat, milyen primitív módon vannak lejegyezve a Kedrenos krónikájában. Pedig ezek nem az eredeti írásból lettek átmásolva, mert a görög nyelvben nem voltak számjegyek (ezeket jobb esetben betűkkel jelölték), hanem a fordítás idején lettek bejegyezve az akkor érvényben lévő számjegykészlettel. A fordítás nem történhetett hamarabb a XIII. századnál. Ekkor kezdődött a bizánci latin kor.

Látni lehet, hogy a számok még nem szabványosítottak, a három ezret lehet így is írni: III CIO, meg így is: CIO CIO CIO. Az ötezret lehet így is: IOO, de így is: V CIO. De nézzük meg a Salamon uralkodása kezdetét jelölő évet: IIII CIO CIO LXX=4470 mennyire megtévesztő. Ugye a CIO lehet ezer is, meg négyszáz is. Aztán hogy ezekkel a számokkal hogyan lehet műveleteket végezni, azt csak a rómaiak tudnák megmondani.

Ezekkel a számokkal nem csak adminisztrációs dolgokat nem lehet intézni, de még az egyszerű évszámokat is nehéz feltüntetni. Az olyan birodalmat, mint a római, arról az írásokról szólunk, ilyen matematikai tudással lehetetlen lett volna működtetni.

Bizánc környékén volt egy Ibéria, volt egy Galata, Bithynia stb. Ezekről volt említés a bizánci krónikákban. Ez inspirálhatta a történészeket egy nagy római birodalom elképzelésére,

⁸² Pray, 1775. 195.

ami magában foglalta az Ibériai-félszigetet, Galliát, Britániát. Így aztán írhattak történelmi regényeket, mint amilyenek Tacitus (valójában Poggio Bracciolini) írásai, felsorakoztatva olyan történelmi személyeket, akiknek sem a származási helyét, sem a temetési helyét nem lehet tudni. Egy ilyen méretű birodalomban bizonyítékot találni egy történelmi személy valódi léteire olyan, mint tűt keresni a szalmakazalban. Így aztán lehetett történelmi hazugságokat írni ezerszám, büntetlenül.

Az érdekesség kedvéért még egy pár évszámot kiírtam a krónikából:

Anno mundi V CIO CCXI Ptolemaios. – CIO ezret jelent, tehát 5211-es év. Ami Anno Domini i. e. 289.

Anno mundi V CIO CCLXXXI Nicomedes Bithinie rex – 5281.

Anno mundi IOO IO XIX, incarnationis autem divine XIII, tertius Herodes eo cognomine Agrippa... Ez i. u. 13. év. Ez azt jelenti, hogy IOO IO XIX=5519-el. Tehát úgy tűnik, hogy a IOO ötezret jelent.

322. oldal: Anno mundi IOO CIO LXXI, a natali Christi IO LXXVII.⁸³

Anno mundi IOO CIO CCXXXVI qui ab incarnatione divina fuit IO CCXXXIX potitus imperio Constantinus Caballinus Iconomachus praefuit ei annos XXV.

A 354. oldalon ezt találjuk: Anno mundi IOO CIO CXXXIV, anno divine incarnationis IO CXL, Constans Romanorum imperium adeptus est, edequae gessit annis XXVII.⁸⁴

656. oldal: ...omnium consensu Isacium Comnenum Imperatorem salutant, die oczavo Iunij mensis indictione X, anno mundi IOO CIO IOLXV.⁸⁵

578. oldal: Enimvero Phoca Aprili mense mortuo, indictione secunda anno ab origine rerum IOO CIO CCCCXCVII – 6497.⁸⁶

Tegyük fel, hogy népszámlálást tartottak, és a felsorolt számok egy-egy város vagy helység lakosainak számát jelentik. Próbálja valaki ezeket összeadni, habár ez a legegyszerűbb művelet. Ne beszéljünk a szorzásról, ami számításba jöhet a katonák logisztikai ellátása alkalmával.

Az ókor a középkorban volt

A történelem elferdítése a 15. században kezdődött a konstanzi zsinat után. Hérodotosz és más ókori történészek szerint a szkíták a legrégebb és legigazságosabb nép volt. De lássuk, mit ír róluk egy pápa, aki a konstanzi zsinat után pápáskodott:

„A szkita egy barbár nemzet, nincs se igazságosságuk, se egyenes tartásuk, utálatos életmódot folytatnak, ezerféle vallásuk van, bálványokat és kígyókat imádnak, elmerülnek a nemi kicsapongásokba, az aranyat nem kívánták, amíg meg nem ismerték, és meglátták a ragyogását, de nemcsak az arany miatt vittek véghez gyilkosságokat, egymás közt sem igazságosak és másokkal sem, aki erősebb, annak van igaza, a hatalmasok mindenkit gyilkolhatnak.”⁸⁷

Ez bizony nem a legendabeli, ókori történetírók által emlegetett szkítákról szól, hanem azokról a szkítáknak nevezett népekről, akik ezer évvel később feldúlták Kelet-Európát. De II. Pius ugyanígy ezer évvel előre hozza a pártusokat is:

„Tamerlán pártus származású, egyszerű sorkatona, aki szellemi és testi adottságai miatt annyira kiemelkedett a többiek közül, hogy rövid idő alatt sok nemzet vezetőjévé vált: miután

⁸³ Cedrenus, 1566.

⁸⁴ Uo.

⁸⁵ Uo.

⁸⁶ Uo.

⁸⁷ „Scytharum natio barbara est, nec iusti nec recti tenax, foedissima apud eos vita, religionum mille modi, idola et serpentes colunt, in libidinem profusi, aurum non concupierunt donec fuit ignotum, ubi splendorem eius conspicati sunt, nihil non auri causa patravere, et propter regnum saepe parricidia commisere, neque inter se iusti, neque cum aliis veraces, cui plus virium est huic et iuris magis, potentiae omnia caedunt.” (Pius, 1531. 66.)

a Pártus birodalom urává lett, meghódította a szkitákat, ibérek, albánokat, perzsákat, a médekkel együtt.”⁸⁸

A mai történelem szerint, az utolsó mondatban felsorakoztatott népek mind az ókorban éltek. De az is lehet, hogy az ókor valójában a középkorban volt.

A pápák egész Zsigmond császárig nem voltak alárendelve a világi uralkodóknak. A konstanzi zsinaton való pápaválasztás, a császár akaratának megfelelően zajlott, és V. Márton minden bizonnyal kiszolgáltatta a császár minden igényét. De vajon egy birodalomformáló császárnak milyen igényei lehettek a Szentszékkal szemben? Egy régi mondás szerint, aki a jövőt akarja uralni, annak uralnia kell a múltat. Ez annyira logikus, hogy nincs szükség magyarázkodásra. A múlt dolgai pedig a Vatikáni levéltárakban és könyvtárakban voltak. Oda viszont még egy császár is, csak a pápa beleegyezésével juthatott be. Az, hogy az akkori pápaválasztás nem volt tiszta, már csak abból is látszik, hogy a spanyolok nem ismerték el. Náluk évtizedekig más pápák uralkodtak. Ugyanakkor észre lehet venni, hogy spanyol történetíróknál olyan állításokat találunk, amelyek szöges ellentétben állnak a mai hivatalos (és a konstanzi zsinat utáni Szent-szék által szentesített) történelemmel.

„Megvilágítom most, hogy miért hívják a hunokat avaroknak, és honnan hívta be Arnulfusz a magyarokat. Ők (a magyarok) Nagy Károly ideje után Krakkó környékén laktak, ahonnan előbb Sziléziába lettek beengedve a császár parancsára, majd Moráviát szállták meg: Innen Arnulf halála után a fő embereikkel az élen feldúlták az egész keresztény Európát. Ez az én véleményem, lehet, hogy egy kissé különbözik a Paulo Diacono és más történészekétől, de számomra ez azért elfogadhatóbb, mert Plinius és Ptolemeus írásai megegyeznek arról a sok szörnyűségről, amit a magyarok segédei (csapatai), kiket Arnulph behívott, elkövettek keresztények ellen.”⁸⁹

⁸⁸ „Tamerlan es genere parthus, gregarius miles, adeo inter suos vi mentis et corporis agilitate excelluit, ut brevi multarum gentium dux fieret: quibus Parthorum imperio potitus Scythas, Iberos, Albanos, Persas, Medosque sibi subegit.” (Uo. 85.)

⁸⁹ „Aperui nunc, et quare Huni Avari dicti sunt, et quibus é locis Arnulphus Hungaros evocarit. Habitarunt enim post Caroli Magni aetatem circa Cracoviam, é qua regione ad Slesiam admisi praesidiis Francorum ab Imperatore discedere iussis, Maraviam quam Moraviam nunc vocamus, invaserunt: deinde post Arnulphi mortem maioribus viribus egressi, totam fere Europam Christianorum sanguine foedarunt. Haec sententia mea quamvis a Paulo Diacono et aliis fortasse dissideat, mihi tamen ob eam causam arridet, quod Plinio, Ptolemeo et historiae de Hungarorum auxiliis, ingenti Christianitatis malo, ab Arnulpho accersitis conveniat.” (Goropii Becani, 1569. 778.)

2. A dionisziuszi kód

Vajon hihetünk-e még a Scaliger–Petavius-i kronológiában? Akik vakon hisznek, úgy érvelnek, hogy a csillagok járását nem lehet hamisítani. Ha a történelmi események mind hozzá lennének rendelve a csillagok járásához, ez így is lenne. Azonban csak nagyon ritka esetek, úgymint Nap- vagy Hold-fogyatkozások és üstökösök megjelenése lehetnek támpontok. Ezek olyan nagy intervallumban jelennek meg, hogy ezek között a történeteket ide-oda lehetett tologatni az időskálán. Vannak közmegegyezésen elfogadott „támpontok”, melyekre nincs semmiféle megbízható bizonyíték. Ilyenek a különböző időszámítási kezdetek: az Anno mundi, a Krisztus születése, a Róma alapítási éve.

Petavius vallomása: „Egyesek úgy fogják fel ezt, mint a matematikában a posztulátumnak nevezettet. Példa a Krisztusi éra, vagy közismerten a Krisztusi évek kezdete, amely 1627 évvel ezelőttre esik, ez is egy posztulátum, amit nem bizonyítunk, hanem közmegegyezéssel használunk, még em tagadhatja senki, hogy bizonyító értékű. De ha egyszer el van fogadva, akkor szükség van következetességre.”⁹⁰

Ez tiszta beszéd, habár nem túlságosan erősíti a hitet.

Az időskálát Scaliger szerkesztette meg és Petavius végezte a simításokat, hogy megfeleljen az Egyház elvárásainak. A legrégebbi történelmi megvallási írásokban nem használtak évszámokat. Miután az időskálát megszerkesztették, a különböző történelmi feljegyzéseket ezen helyezték el oly módon, hogy az elfogadott posztulátumhoz következetesek legyenek. Nagy a valószínűsége annak, hogy a posztulátumot, vagyis Krisztus születési évét Dionisius Petavius vezette be.

A következő két könyvben arra találunk bizonyítékot, hogy Krisztus születését előbb ezer évvel későbbre tették, mint ahogy azt Petaviusnál találjuk. A végtelen jele nem ezer évet jelöl, hanem egy végtelen időtartamot. 1614-et úgy írja, hogy az ezer helyett a végtelen jelet használja: „Scripsi Lovani, in Arce. VIII. Kalend. Septemb. ∞.DC.XIV.”⁹¹ És Laurens Beyerlincknél a könyv elején. „Actum Antverpiae X. Kal. April. ∞.D.CXIV.”⁹²

Tehát az 1614-es évet még úgy írták, hogy 614, s aztán Petavius döntése (az Egyház döntése) alapján 627-től már megjelent az ezer év. Egyébként van sok olyan évszám, ahol az ezer helyett egy I vagy egy J betűt találunk, jelezve, hogy krisztusi időszámítás, de ezer évvel későbbi a mostaninál.

Itt egy másik bizonyíték:

„A IV. század ötvennegyedik évében a keresztény fejedelmektől a törökök elleni szent misszióra megszállottan törekvőktől két vagy több hadüzenetre vannak tervek.”⁹³

Mindjárt feltevődik a kérdés, hogy ez „cui prodest” = kinek használ? A felelet erre szerintem az úgynevezett eretnekek, vagy egyszerűen mindazok ellen viselt kegyetlen leszámolások eltussolása, amit III. Ince pápa idejében elkövetett a katolikus Egyház.⁹⁴

A következő könyvben boszniai eretnekek 1200 körül. A pápa, III. Ince kéri Imre királyt, hogy tiltsa ki az országából az eretnekeket. Ezek lehettek a Bogumili eretnekek?⁹⁵

⁹⁰ „Alia assumuntur cuiusmodi sunt ea, quae Mathematici postulata nominant. Exempli causa Christianam aeram, sive vulgare Christi annorum initium ab hinc anno millesimo sexcentesimo ac vicesimo septimo coepisse, postulatum est: quod etsi non demonstratione, sed usu, et consensione nititur: tamen neque negari ab ullo potest ad concludendam demonstrationem valet. Sit enim eo concesso quod consequens est necessarium.” (Petavius, 1627.)

⁹¹ Puteanus, 1680. A DEDICATIO EDITIONI PRIMAE végén.

⁹² Beyerlinck, 1614. Aprobatio censoris.

⁹³ „Anno huius seculi quarto et quinquagesimo indictione secunda plura de sacra expeditione a principibus Christianis adversus Turcas conficienda agitata sunt consilia.” (Banonio, 1753. 1.)

⁹⁴ V. ö. „A bábjáték újbóli színrevitele” című alfejezettel a *Hogyan lesz a XIII. századi kereszties hadjáratokból III. századi keresztényüldözés?* c. fejezetben.

⁹⁵ Assemani, 1755. 30.

„A továbbiakban a bulgárok és szkíták által viselt háborúról írtam, mely háborúról az abban az időben élt Nicetas Coniate ezt jegyezte fel: Április 12-én a VII. indictionban,⁹⁶ [Anno mundi] 6812-ben (Anno Christi 1204) a latinok a szkítáktól legyőzettek.”⁹⁷ Itt egy 100 éves időcsúsztatás van, mert ha kivonjuk a 6812-ből az 5500-at (Krisztus születése), akkor 1312-öt kapunk, nem 1204-et.

„III. Ince pápa és az Apostoli Szentszék küldöttei által celebrált zsinat a Dalmát és Diocletia királyságában, amit az Egyházi disziplína megreformálására hívtak össze 1199-ben. Erről a zsinatról van említés III. Ince pápa regisztrumában, melyet Diocletiani János Antibarensi püspök levélben szorgalmazott a pápától: 'Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében, mi Johannes Capellanus és Simon szubdiakónus, a pápa és a Szentszék közbenjárását kérjük a káros tanok kigyomlálása érdekében, melyek több klerikust és közembert megfertőztek Dalmáciában és Diokleciában.”⁹⁸

Ezt a kérést 12 klerikus írta alá. De előtte nevezett Joannis Diocletianis et Antibarensis Archiepiscopus palliumot kapott ajándékba a pápától, amit levélben megköszönt és teljes mértékű támogatásáról biztosította a pápát. Érdekes módon ugyanaz a forgatókönyv megy itt is, mint az albigensek esetében. Itt is az „eretnekek” legfőbb bátyja (aki itt egy magasrangú klerikus), úgymond, meggyilkol egy másik nem eretnek klerikust, ami itt is ürügyül szolgál egy bosszúhadjáratához. Ugye, hogy visszaköszön a III. századi Maximián (pontifex Maximus) és Dioklecián (Antibarensi püspök)?⁹⁹

Vajon kik voltak az eretnekek, és mit vallottak, amiért tűzzel-vassal irtották őket? Az eretnekek zöme európai volt, és habár nem sokat tudunk a vallási elképzeléseikről, de a fennmaradt emlékek arra következtetnek, hogy a manicheus valláshoz közel álló gnosztikusok, de keresztények voltak. Az, hogy a Nap szimbóluma nagy szerepet játszott az életükben, nem meglepő, mivel az északi embernek a Nap a legnagyobb jótevője, ellentétben a déli népekkel, akik számára a Nap heves melege legtöbbször gyötrelmet jelent. Az ő szimbólumuk a Hold. Amíg az északi ember Nap-években számolt, addig a déli ember Hold-években. A vallás csak egyszerűen ürügyül szolgált a hódító háborúkhöz. Tudnivaló, hogy III. Ince pápa 6000 tébai harcossal és 40.000 „zarándokkal” rohanta le az albingens eretnekeket. A déli népeknél évezredes tradíciója van a bárány áldozásnak. Ez nem volt szokás a gnosztikusoknál. Amikor a katolikus Egyház vezetését átvették a délről származó, vagy déliekkel szimpatizáló pápák, bevitték az Egyházba az olyan déli szimbólumokat, mint a Hold-kultusz és a bárányáldozás. Lásd: húsvéti ünnep.

⁹⁶ http://www.eltevedtidoszamitas.hu/modules.php?name=blog_topics&file=lexikon&cikk=indikcio.

⁹⁷ „Cetera de comisso cum Bulgaris et Scythis praelio, ut supra ad oram descripsi: cuius praelii epocham idem Nicetas hanc notat: XII. die Aprilis Indictione VII. anni 6812 (Chr. 1204) Latini a Scythis victi sunt.” (Uo. 157.)

⁹⁸ „Concilium in Dalmatiae et Diocliae regnis, per Legatos Sedis Apostolicae in causa reformandae Ecclesiasticae disciplinae Anno 1199. celebratum sub Innocentio Papa III. Eadem Synodus absque titulo inserta est in Registro Innocentii III. post epistolam Joannis Diocletianensis et Antibarensis Archiepiscopi, cuius modo facta est mentio: 'In nomine patris et filii et spiritus sancti. Nos Johannes Capellanus et Simon Subdiaconus Domini Inocentii Papae tertii, Apostolicae Sedis Legati, ad evellenda nociva de agro Dominico et virtutum plantaria utiliter inferenda, videntes plura in Clero et Populo Dalmatiae et Diocliae corrigenda, de Sanctorum Patrum Conciliis decreta Praesentia duximus innovanda. Capitula seu Canones sunt num. XII. quibus subscribunt: Ego frater Johannes Domini Paoae Capellanus, Apostolicae Sedis Legatus, scripsi et subscripsi... Ego Joannes Diocliensis et Antibarensis Archiepiscopus subscripsi'.” (Uo. 33.)

⁹⁹ V. ö. a „Keresztesháború a katarok és valdensek ellen” című alfejezetettel a *Szent Erzsében vallomása* c. fejezetben.

Bárány, áldozás és a húsvét ünnepe

A húsvét ünnepéről: „A törvény úgy írja elő, hogy a tavaszi napéjegyenlőség első Hold hónapja 14. napján ünnepeljék a húsvétot.”¹⁰⁰ Továbbá: „Az, hogy a húsvétot a Hold-hónap 14. napjára tették, ebben az a ráció, hogy ekkor a legfényesebb a telihold és ez megvilágítja az elmét és nem maradunk a bűnök sötéttségében: és ekkor indul virágzásnak a természet. A 14. nap nem a napciklus szerint, hanem a Hold szerint. Mert a zsidók gyermekei nem a Nap, hanem a Hold járásából számították és nevezték a hónapokat.”¹⁰¹

A húsvét ünnepét úgy igazították a keresztény valláshoz, mely ugye, Nap-ciklusban számolt, hogy a napéjegyenlőség utáni első holdtölte utáni vasárnapra essen. Ezt a műveletet állítólag a VI. században végezte el az akkori pápa megbízásából egy Dionisius Exiguus nevű pap. A történet szerint a felkérés idején a táblázat már megvolt a 241. évig. Előbb elkészítette 7 évre, aztán a 248 évhez hozzá adott 284 évet, és azt állította, hogy ennyi (532) évvel ezelőtt született Jézus. Ha szemügyre vesszük a 241. és a 284. évet és megtoldjuk őket ezerrel, azt látjuk, hogy majdnem ugyanarról az évről van szó (ugyanarról a tatárjárásról), csak az első a Gergely naptár, a második a Julián naptár szerint. Nincs kizárva, hogy a szerző (Dionisius Exiguus) így próbálta kódolva az utókor tudtára adni, hogy az 1241. tatárjárás volt az utolsó csapás, amivel megsemmisítették a gnosztikus kereszténységet. Ha valóban kódolt üzenetről van szó, akkor a két évszám közötti 7 évnek is jelentősége kell legyen.

¹⁰⁰ „Unde recte a lege praescriptum est, ut a verno aequinoctio, in quamcumque hebdomadem incidat decimaquarta primi mensis Lunae, in illa Pascha agatur, sumptis prius ad illud celebrandum decentibus ac consentaneis encomiis.” (Chronicon Paschale, 1729. 2)

¹⁰¹ „Quartadecima autem primi mensis nulla alia ratione observari Pascha praecipit, nisi ut luminis instar Lunae plenum suum habentis circulum, nos perinde plenum habentes mentis luminare, in peccati tenebris non immoremur: quinimmo omnis generis florentes virtutibus, earumque soliis, jucundae veluti plantae, operati, segetem instar venusti permaneamus. Quartadecimam vero mensis ait non secundum solarem cyclum, sed juxta lunarem. Hebraeorum enim filii non ex solari, sed ex lunari cursu mensem compingere sunt docti, cum mensis ex Lunae nomine dicatur.” (Chronicon Paschale, 1729. 14.)

És valóban megtaláljuk ezt, nem máshol, mint Scaliger írásában: „Ezt a nevezetes hét évet Krisztus felajánlotta, mint Isten országának örökös tulajdonosa és Isten haderejének legfőbb parancsnoka, aki visszaköveteli atyai jogos örökségét minden nemzetek között a Sátántól, a név nélküli Zsarnoktól. Mielőtt háborút indít a Sátán által leigázott Isten országa ellen, békeajánlatot tesz, elsősorban a zsidóknak, kik nem is olyan rég jogosan Isten népének számítottak, de meggyengülésük és lázadásuk miatt bűnösökké váltak. Ezért Krisztus az Atyjától kapott felhatalmazással, a kegyessége és együttérzése jeléül, előbb a zsidóknak és a zsidózóknak felajánlotta a béke feltételeit, hogy ugyanis járják be az összes városaikat az apostolaikkal és ezek küldötteivel, felszólítva őket, hogy térjenek vissza a hithez. Azt a hét évet, mint fegyverszünetet felajánlotta nekik: ami alatt sokan elfogadták az Új Szövetséget. De a hét év fegyverszünet eltelte után a zsidók nagy része ellenszegült az Evangélium hitének, Krisztus azonnal elindította a háborút ellenük, csapást mérve a földjükre és a népükre átokkal, amint Malakiás profétánál olvashatjuk: Kivont véres karddal vörös lovon ül.”¹⁰²

¹⁰² „Hac annorum Septimana Christus videtur prodiisse tanquam haeres regni et princeps legatus ac supremus dux militiae Dei qui vendicaturus patris sui regium jus in omnes nationes terrae contra Satanam earum Tyrannum sine titulo. Easque subjugaturus regno Dei, antequam bellum ipsis inferret, pacis condiciones obtulerit: primum quidem populo Iudeorum, qui quum non ita pridem peculiari quodam iure populus Dei fuisset iam pariter defectionis et rebellionis reus esset, quapropter Christus accepto a patre imperio Iudeos ac Iudaizantes primum oblati conditionibus pacis pro summa sua lenitate et mansuetudine singulas eorum civitates circumiens, ipse et per Apostolos sive Legatos suos, hortatus est ut resipiscerent et ad fidem redirent, horum septem annorum quasi indulcias cum iis pactus: intra quod tempus eorum multos se dedentes in Novum Foedus recepit. Peracto vero septennio illo induciarum quum multo maxima Iudeorum pars aversaretur foedus Evangelicum, Christus statim bellum illis indixit, cepitque percutere terram atque gentem ipsorum anatemate quemadmodum locutus erat Malachias Prophetarum postremus in fine Prophetiae suae: tanquam emissio gladiatore sanguino in equo rufo qui tolleret pacem e terra: et quidem praecipue per alas detestationum desolatorias nimirum Romanas.” (Lydyat, 1654. 84.)

3. A történelemhamisítás mestersége

Az emberek egyik legsebezhetőbb pontja a szégyenérzet. Ezért egy nemzet megsemmisítésének egyik leghatásosabb fegyvere az, ha szégyenérzetet keltenek benne a származása iránt. A következőkből látni fogjuk, hogy milyen mesterien használta ezt a fegyvert Aventinus „bárátunk”, a történelemhamisítás nagymestere, a hunok és avarok eltüntetése érdekében. Ez a hamisítás még olyan csiszolatlan alakban jelenik meg, amit könnyű leleplezni. Ezért is került ki ez az írás is a forgalomból. A továbbiakban a forma csiszolódott, a lényeg azonban nem változott.

„A bavar név kimondhatatlanul obszcén, a félműveltek által nemrég még használatban lévén, de sem a latin, sem a német, sem a régi, sem az antik példákban, mint emlékművek írásai, levelek, törvények, táblák, diplomákban nem fordul elő... És valóban ebben a tartományban (amely az Anassotól [Enns] keletre található, amelyet most Ausztriának hívnak, de ami abban az időben Abaria és Hunnia volt), a hunok megsemmisítésekor, akiket a bojok avaroknak neveztek, eltörölték a nevüket, teljesen kiirtva a fajtájukat, helyükbe pedig bajor telepéseket hoztak.”¹⁰³

No comment!

„A dákok a többi germánokkal együtt elsőként léptek szövetségre Trajánusszal. Miután a pártosokban kezdtek bízni, a békét és a szövetséget felmondták. Trajánusz a seregével átkelt a Dunán. Itt elővigyázatlansága miatt nagy veszteségeket szenvedett a Decebál által küldött gyilkosok részéről. A boj nemzetségbeli búrok, megszerkesztettek és Trajánusznak küldtek egy olyan latin betűkkel írt levelet, amelyben azt tanácsolták és utasították, hogy térjen haza. Trajánusz bátran folytatta a háborút és az ellenséget leverte. Az egész Dáciát a barbárok földjét – amelynek kerülete tízszer százezer lépés – leigázta, provinciává és kolóniává tette. Elfoglalta Szegetuzát (ma Koronának hívják). Decebál öngyilkos lett. Ezt a földet most a teutonok birtokolják és Sibenburgnak nevezik. Itt Gyulafehérvár mellett ebben az évben pénzerméket találtak, amelyekből nekem is adott egy nagyon képzett ember, Joanne Vangone Franco.”¹⁰⁴

Érdekes, hogy más történelmi írásokban mindig megemlítik Trajánusz oszlopát, amit a nagy győzelem emlékére állított, de itt teljes hallgatás van efelől.

Ebből a szövegből látszik, hogy Aventinus a dákokat a germán népek közé sorolja. Ez persze nem az ő magánvéleménye, hanem az akkori politika emanációja volt. Ezt még azzal is megspékeli, hogy a dákok közé sorolja a „bajorok nemzetségéhez tartozó” búrokat (holott tudjuk, hogy a búrok holland parasztok voltak). Amikor Aventinus a bajor név etimológiáját tárgyalta, úgy okoskodott, hogy a bojból lett a bojer, ebből a bájer, ami a bajorok német neve. Csak azt tudni kell, hogy a hollandok a boiér szót búrnak ejtik ki. Ugyanakkor a román földes-

¹⁰³ „Bavarus nomen barbarum, obscenum inauspicatumque, semidocto vulgo protritum, recens est, nuper ab imperitis usurpari caeptum, nec Latinum, nec Germanicum, Nusquam apud veteres, nusquam in vetustis exemplaribus, monumentis, literis, Epistoles, legibus, tabulis, Diplomatis, invenio... Et enim cum illi in ea regione (que Anasso amni Orientem versus subiecta est, et nunc Austria vocari solet, tum Abaria, atque Hunnia erat) ad internecionem Hunnos, quos Boij Abares cognominant, delevissent, nomen, et gentem penitus excidissent, colonias ibi Boiorum deduxerant.” (Aventinus Turmair, 1554. 25.)

¹⁰⁴ „Primum ad faedus á Trajano cum caeteris Germanis, Daci illiciti fuerant. Verum deinde viribus Parthorum freti, pacem exuunt, faedus rumpunt. Trajanus cum copijs Danubium transit. Ubidem incautus agit, pene confossus est ab sicarijs á Decebalo immissis. Buri gentes Boiorum, fungum Romanis literis inscriptum misere Trajano, hortatique sunt, et monuere, ut domum ipse reverteretur. Trajanus intrepidus bellum continuavit, cum Dacis conflixit, hostem sudit. Totam Daciam trans Danubium in Barbarico solo (que in circuitu habuit decies centena millia passum) subigit, atque in provinciae formam redegit, Colonias deduxit. Segethusa regia (quae nunc Corona nuncupatur) vi capta est. Decebalus Rex sibi mortem conscivit. Ea nunc regio Teutonas habet, Sibenburgenses nominamus. Ibi apud Albam Iuliam hic nummus inventus est hoc anno, mihi que donatus á Ioanne Vangione Franco, viro admodum erudito...” (Uo. 150.)

urat bojárnek hívták. Tehát előbukkan a Dács (holland) és a Dák–Dán összefüggés. Azt is figyelembe kell venni, hogy a germanos görög szó, édes gyermeket vagy édes testvért jelent. Így a németek, amikor a görög krónikákban a germanos szót (ami Trajánusz nevei közt is megtalálható) találták, azt németnek könyvelték el. Ezért Trajánusz németföldi helytartóként kezdi pályafutását, csak azt nem tudom, hogy miért csúfolták őt Kisgörögnek.

„Mert Attila, Germánia, Szkitia, Szarmátia legnagyobb királya a világ ura akart lenni, szövetségre lépett Genzerikkal, a Vandálok Afrikát uraló királyával.”¹⁰⁵ – Itt is úgy tűnik, mintha a Hun birodalom központja Németföldön lenne.

„Nárszet hívására a longobárdok feleségestül, gyermekestül Itáliába vándorolnak. A Pannónia nyugati részén lakó hunok és avarok olyan törvényt szavaztak meg, hogy amennyiben a longobárdok úgy gondolják, hogy visszatérnek, akkor visszaadják nekik a földet.”¹⁰⁶

Ebből is messzire bűzlik a politikai szándék. Egyszer az, hogy a longobárdok németek. Hát persze, hogy a 15. században, Lombardiában már németek voltak, csak ezek a lombardok nem ugyanazok a Longobárdok, akik olasz hívásra mentek valamikor a 8. században. Aztán mivel ugye a longobárdok németek, így a németek az állítólagos egység értelmében bármikor igényt tarthatnak Pannónia egy részére.

„Az avarok, hunok rablásra leselkedő, a vendekkel szomszédos népek. Amikor meghalták a szomszédjuk főemberének halálát, elkezdtek támadni a bojokat, turogokat, frankokat, longobárdokat.”¹⁰⁷

Mintha a szomszédok nem ugyanezt csinálták volna.

„Az ugorok, akik magukat magyaroknak hívják, egy nemzet, nem úgy, mint a németek. De ők nem hunok. Mert a hunokat a vendek és a bojok követték, akiket az ugorok kiirtottak, amint a negyedik könyvben leírtuk, Arnulfy Augusztus Császár életénél.”¹⁰⁸ – Világosan látszik, a politikai szándék: a Magyarok elszakítása a hunoktól, nehogy a magyaroknak területi igényük támadjon a hun–avar rokonság révén.

„Mert a hunoknak (kiket avaroknak is neveznek az évkönyvek) a bojokkal közös határuk volt. A pontos feljegyzések szerint a két nemzetség határa az Anasszus (Enns) folyó volt. Fent Favonia felől Bojország, lent Hunnia, vagyis Avaria: így tanít második Eugenius pápa a bajorországi püspöknek, a Favieni Rathefredumnak írt levelében (Favien ma Vien, vagyis Bécs.).”¹⁰⁹

„Abban az évben, amikor a Krisztusi éra szerint 891 esztendő írtak, ugor szomszédaink, kik magukat magyaroknak nevezik, Kusszále király vezetésével Szkitiából és az ázsiai Szarmátiából, meg a nagy Orosz hercegségből, átkelve a Tanai folyón, Európába és a német Szarmátiába jöttek. Egyesek a jobb földek miatt, másokat üldöztek, másokat meg hívtak, hogy beavatkozzanak német ügyekbe, amikor Arnulf a szklávok és Szvatebog ellen harcolt, akinek birodalma belső Németföldön terült el (sic!)... Akkor az ugorok nagy pusztítást vittek véghez a Dácsiában lakó Vendek között, akik ez időben hódoltatták Szvatebogot, Morávia királyát: az egész Dácsiát leverték, amelyet most ők maguk Nagy Németország Magyarországnak hívnak.

¹⁰⁵ „Nam Attila Rex Germaniae, Scythiae, Sarmatiae, potentissimus, orbis imperium animo agitans, cum Genserico Rege Vandalorum Africam tenente faedus icit.” (Uo. 229.)

¹⁰⁶ „Longobardi invitati á Narsete, in Italiam cum uxoribus, et liberis commigrant. Pannoniam quam reliquere, Hunnis et Abaribus ab Occidentis ora conterminis, ea lege concedunt, uti Hunni hisce locis rursus cedant, si Longobardi remigrare cogantur.” (Uo. 272.)

¹⁰⁷ „Abares, Hunni, Venedi gentes vicinae, latrocinijis victum quaeritantes. Ubi audivere de morte principum superiorum, vicinos sibi, Boios, Turogos, Francos, Longobardos incursare ceperunt.” (Uo. 275.)

¹⁰⁸ „Ugri qui ipsorum lingua Maegari vocantur, una gens est, non in plures nationes divisa, ut caeteri Germani. Nec enim Hunni sunt. Nam Hunnis succedere Venedi, et Boij. Hos pepulere Ugri, quemadmodum in quarto referemus libro, in vita Imperatoris Arnulphi Caesaris Augusti.” (Uo. 35.)

¹⁰⁹ „Nam Hunni (quos etiam Avaros et Avares á rege quodam ita cognominatos Annalium scriptores, nostri vero Abares, Abarosque adpellant) Boij conterminae erant. Certus notusque limes duarum gentium flumen Anassus fuit. Supra ad Favonium vergens Boiaria erat: infra Hunnia, eadem Avaria :sicut docet Eugenius secundus Pontifex Maximus scribens ad Pontifices regni Boiariorum, nimirum ad Rathefredum Faviensem, qui nunc Viennensis.” (Uo. 332.)

Arnulf halála után Moemar Szvatobog királyát megölik, Moráviát elfoglalják: átkelve a Dunán előzőnk Bajorországot. Az Iszterhez tartozó Pannónia részét elcsatolják: emberi vért isznak, a helyiek beszámolója szerint.”¹¹⁰

Világosan látszik, hogy Aventinus idejében a Kárpát-medence kisajátításának a terve már készen volt, azonban a magyar őstörténet még nem volt tisztázva. Itt nem szerepel sem Álmos, sem Árpád, hanem valami Kuszále nevű ugor. A Moráviában való beavatkozás meg van hamisítva, és inkább a gyűlölet beszél, mint a józanész.

Joannis Staindelli Chronicon ab anno Christi DCC ad a. Ch. MDVIII. Anno 721: „A szaracénok három évig ostromolják Konstantinápolyt, a város lakói közt tombol a pestis. Az afrikai szaracénok Abdirama herceg vezetése alatt megszállják Spanyolországot és véget vetnek a vizigótok birodalmának.”¹¹¹

Anno 722: „Nagy Károly egyesíti a német és a bajor hadsereget.”¹¹² – Milyen finom megfogalmazás!

Anno 725: „Eudone, Aquitánia hercege hívására a szaracénok Abdirama király vezetése alatt a Garonn-folyó melletti Burdegalam környékén fosztogatnak, a templomokat leégetik, felgyújtják a Szent Hilari székesegyházat.”¹¹³

Ezen nincs mit csodálkozni, hívva vagy hívatlanul, a megszállók mindig így viselkedtek.

Anno 729.: „Januárban két üstökös jelent meg, egyik napfelkelte előtt, a másik naplemente után.”¹¹⁴

Ebből látszik, hogy az évkönyv elég megbízható, mert ha nem a régiek írják, akkor rájönnek, hogy itt valójában ugyanarról az egy üstökösről van szó. Úgy, ahogy a Vénusz egyszer esti, máskor hajnali csillag. Azonban az évszámban kételkedhetünk.

Anno 730: „A szaracénok elfoglalják Avignon várost és fosztogatják a környéket.”¹¹⁵

Anno 731: „Nagy Károly összegyűjti a seregét, ostromolja Avignont, nagy veszteségeket okozva a szaracénoknak.”¹¹⁶

Anno 733: „A spanyolországi szaracénok hallván a város ostromáról, felfegyverkezve odajöttek, de Nagy Károly megsemmisítette és leölte őket a királyukkal együtt. Konsztantin, Leon császár fia feleségül vette az avar Kavan király Hirén (Irén) nevű lányát.”¹¹⁷

¹¹⁰ „Eodem anno, qui fuit aere Christianae octingentesimus super undenonagesimus, vicini nostri Ugri qui sua lingua sunt Maegari, rege Cussale ex Scythia, Sarmatiaque Asiatica, ex maximo Roxolanorum ducatu, transito Tanai in Europam, Sarmatiamque Germaniae veniunt. Quidam soli melioris gratia patrios reliquisse lares, alij pulsos á finitimis ferunt, pars ab Arnulpho adversus Sclavos, et Suatebogum, cuius tum imperium in Germania interiore latissimum erat, evocatos, imissosque Germaniae tradunt... Iidem tum Ugri, Venedos quoque qui Daciam incolentes Moraviae regulo Suatebogo parebant, magis ruina, quam strage adficiunt: universam Daciam subigunt, que adhuc ab ipsis Ungaria Germaniae Magnae appellatur. Post mortem denique Arnulphi, Moemaro, Svatebogo regulis Moravorum interfectis, Moraviae quoque portionem occupant: superato Danubio Boiariam invadunt. Pannonias ad Histrum pertinentes, regno Boiorum auferunt: sanguinem humanum potant, qualia aptius suis locis referuntur.” (Uo. 465.)

¹¹¹ „Sarraceni tribus annis CPolim obsidere pestilentia in civitate et in castris praevalente. Saraceni ex Africa Duce Abdirama in Hispaniam transfretant, eamque sibi vendicant, ita regnum Wisigotorum et Svevorum est destructum et redactum sub Sarracenis.” (Oefe, 1763. 421.)

¹¹² „Karolus Majordomus Franciae Alamanos et Baioarios armis subegit.” (Uo.)

¹¹³ „Sarraceni ab Eudone duce Aqiutaniae in auxilium suum vocati cum Rege suo Abdirama, Garonnam Burdegalamque perveniunt, cunctis locis vastatis et Ecclesiis igne crematis, Basilicam quoque Sancti Hilarii Pictavis incedunt.” (Uo. 422)

¹¹⁴ „Cometae duo mense Januarii per XV dies in celo visi, quorum unus solem praecedebat in mane, et alter vesperi sequebatur.” (Uo.)

¹¹⁵ „Sarraceni collecto exercitu Avinionem urbem capiunt, et circumquaque regionem vastant.” (Uo.)

¹¹⁶ „Karolus assumptis armis urbem Avinionem obsidione vallat instructisque machinis capiens magnam sarracenorum stragem effecit. Beda librum de temporibus sive Ecclesiasticam Historiam gentis Anglorum finit.” (Uo.)

¹¹⁷ „Sarraceni de Hispania audientes urbem obsessam, armati superveniunt, contra quos Karolus dimicans, regem cum populo usque ad internecionem delevit. Constantinus filius Leonis Imperatoris Hirenen filiam Kavan Avarorum Regis uxorem duxit, que baptizata rectam fidem tenuit.” (Uo.)

Hoppá, ez már egy duplikáció. Számtalan időközökben jelenik meg egy-egy Irén Bizáncban, mint valamelyik császár Kárpát-medencéből származó felesége.

Anno 734: „Meghal Beda Venerabilis angol presbiter. Nagy Károly kiűzi a szaracénokat, egy részüket kardélre hányja, másik részük, akik hajóra szálltak, a tengerbe veszik.”¹¹⁸ Ez ám a tökéletes munka!

Anno 744. Itt az DCCXLIIII helyett MCCXLIIII van. Úgy néz ki, hogy a kompilátor ezt az eseményt a tatárjárás történetéből másolta, csak elfelejtette kicserélni az évszámot, és nagyon tömören csak ennyit írt az úgynevezett honfoglalásról: „A hunnok második bejövetele Pannóniába a hét vezér vezetése alatt arra a helyre, melyet Hétvárnak neveznek.”¹¹⁹

Szegény krónikamásoló, itt nem Szkitiából való kijövetelről ír, hanem Pannoniába való bejövetelről, de a Hétvár neki Pannoniában van. De kik is jöttek valójában 1240 körül?

Anno 890. „A hun uralkodás vége, ami 507 évet tartott. Zwentibald és Radolfus, Arnulfnak ágyasoktól született fiai.”¹²⁰

Ugye, hogy a hun uralom mégsem szűnt meg sem Aladár és Csaba harca után, sem Nagy Károly irtóhadjárata után, hanem egészen az úgynevezett honfoglalásig tartott.

A Swentibald ugyanaz, mint a Swentibog, vagy Szvatopluk. Tehát itt nagy a homály.

DCCCXCIII (894). év: „Arnulf király ismét megtámadja Zwentibald herceget, lerabolva a régió nagy részét, de a sok felállított csapda miatt visszavonult Otingamba, ahol megszületett a fia, akit a nagyapjáról Lajosnak neveztek.”¹²¹

DCCCXCV (895). év: „Regino évkönyvéből, 894-ből: Swatokopius Morávia utolsó előtti királya és az első, akit Boldog Cirill megkeresztel.”¹²²

DCCCXCVII (897). év: „Nagy háború a bulgárok és magyarok közt.”¹²³

DCCCC (900). év: „Arnulf halála.”¹²⁴ Ugyanez évben indul a magyar hadjárat nyugat felé.

DCCCCI (901). év: Ludovicust királlyá koronázzák.¹²⁵ Hétéves korában.

DCCCXCX (910). év: „Lajos király harcól a magyarok ellen.”¹²⁶

DCCCXCI (911). év: „A magyarok feldőlják Kelet-Franciaországot és Turingiát.”¹²⁷

Anno 918: „Albericus Marchon a magyarokat Itáliába hívja.”¹²⁸ – Csak nem lakodalomba? Tudnivaló, de amit az új történelemben hétpecsétetes titokban őriztek mostanig, hogy Itália nagyrészét, valamint Szicília, Korzika és Szardínia szigetét a szaracénok bitorolták abban az időben.

Anno 933: „Patakokban folyt a vér Genua városában, amikor ebben az évben Afrikából jött szaracénok megszállták Genuát, a civil lakosságot legyilkolták, egy pár asszony és gyerek kivételével, s miután a várost lerombolták, hazatértek.”¹²⁹

¹¹⁸ „Beda Venerabilis Presbiter Anglorum obiit kal. Julii, indictione XIII. Sarraceni a Karolo in Bello superati, qui gladium effugere poterant, ascensis navibus dimersi sunt in mari.” (Uo.)

¹¹⁹ „Huni altera vice Pannoniam ingressi cum septem capitaneis ad ea loca, que septem castra dicitur.” (Uo. 423.)

¹²⁰ „Hunorum regnum in Pannonia deficit quod stetit 507 annis. Zwendibaldus et Radolfus filii Arnulphi de concubinis nati.” (Uo.)

¹²¹ „Arnulfus rex iterum regnum Zwentibaldi Ducis ingreditur cum exercitu, maxima parte illius regionis expoliata, propter insidias positas magna cum difficultate itineris in bavaria ad Reginam curtem Otingam reversus est, de quo ei non post multum filius nascebatur... que nomine avi sui Ludovicum appellaverunt.” (Uo. 454.)

¹²² „Ex Reginonis Annali DCCCXCIII: Suatocopius Penultimus rex Moravorum et primus Christianus baptizatus á Beato Cirillo Episcopo eo tempore regnavit.” (Uo.)

¹²³ „Reginonis annali DCCCXCVI. ad verba mater Lamberti noster addit Agildrudis. Bellum maximum inter Bulgaros et Hungaros factum.” (Uo.)

¹²⁴ „Mors Arnulfi.” (Uo. 455.)

¹²⁵ Uo. 456.

¹²⁶ „Ludovicus rex pugnavit contra Hungaros.” (Uo. 457.)

¹²⁷ „Hungari vastaverunt Franciam Orientalem et Thuringiam.” (Uo.)

¹²⁸ „Albericus Marchio Tusciae Hungaros in Italiam invitavit.” (Uo. 458.)

¹²⁹ „Fons Sanguinis largissime fluxit in urbe Genua et eodem anno Sarraceni ex Africa transfretantes Genuam intrarunt et ablatis cunctis rebus pretiosis omnibus, civibus occisis, exceptis parvulis et mulieribus, destructaque civitate ad propria remearunt.” (Uo. 460.)

4. Idő-scala alkotó Scaliger

Tudnivaló, hogy Scaliger volt az, aki a XVI. században felállította az időskálát. Valószínű, hogy ő is egy szürke eminenciás pap volt, és ezek általában vagy névtelenek maradnak, vagy álnéven szerepelnek. Ezért gyanítom, hogy ellentétben a hivatalos állítással, ez a név a scala=skála=létra szóból lett leképezve, éspedig az időskálára vonatkozólag. Érdekes, hogy ugyanabban az időben két Scaliger tevékenykedett. Az egyik a hivatalos Jozef Justus Scaliger, a másik a megrágalmazott, magyar származású Paul Scaliger. Ugyanakkor azt is feltételezni lehet, hogy a képek nem hitelesek. Paul Scaligernek nem állt érdekében, hogy képet csináltasson magáról, amikpr az Inkvizíció nemcsak máglyán égette az embereket, de nagyon sok gyilkosságot is elkövetett az Isten nevében. Ez az arckép inkább egy spanyol lovagé lehet. Az első könyvben, melynek a szerzője ismeretlen, megtaláljuk a vádpontokat, amivel az Inkvizíció elé akarták citálni Paul Scaligert. A második könyvben megtaláljuk Scaliger védőbeszédét, jobbanmondva írását, mert elkerülte az inkvizíció előtt való megjelenést. Ő, habár ismerte a vádló nevét, de a védekezésében egyszerűen Názónak nevezi, ami orrot jelent, valószínű, hogy az illető hosszú orrára való tekintettel.

A könyv első felében Evangélium magyarázatot találunk az Ótestamentum alapján. A 106. oldaltól az okkultizmusról, amit általában azok nyakába szoktak varrni, akik az Egyházat bírálni merték. A 308. oldalon megtaláljuk Truchsij vádiratát, amit a fiatal Maximilián császár elé tárt. Érdemes figyelembe venni azt az irányelvet, ami meghatározta úgy az egyházi, mint a világi életet az adott korban:

„Iustus ex fide vivet. – Az igaz ember a Hitből (bizalomból) él.” Csakhogy a fide, fidelitas hűséget is jelent. Így az ember nem az igazság mellett foglalt állást, hanem a feljebbvalója mellett.

„Íme, legboldogabb és legkeresztényebb Király, hivatkozok az atyádra, a legyőzhetetlen Ferdinánd császárra, azidőben Római király az én legkegyelmesebb Uram, kitől távol állt a szigor és kegyetlenség, megokolom, miért jöttünk ide a Katolikus egyház részéről. Itt az alábbi artikulusok előterjesztve, ahogy azok vannak, még mielőtt azokra válaszolnék.”¹³⁰

¹³⁰ „Ecce Serenissime ac Christianissime Rex, vocor ad parentum tuum, invictissimum Imperatorem Ferdinandum, tum regem Romanorum, dominum meum clementissimum: ac gravius et crudelius exceptus, interrogor, cur descicerim á Romana et catholica Ecclesia. Dein subsequentes mihi articulos, ad se delatos, tradit utque quamprimum ad eos respondeam iubet: qui sic habent.” (Scaliger, 1559. 308.)

„D. Paulus Scalichius a teológiai előadásában, melyeket a Bécsi egyetemen tartott július 29-én az Efézusiakról, amikor az apostolokat ironizálta, meglepő támadást intézett a magasrangú püspökök ellen, különösen a maiak ellen, amikor azt mondta, hogy a Sátán állandó rab-ságban tartja őket, és hogy képmutatóak. És különösen hangsúlyozta, hogy a bíborosok és a papok rosszak és képmutatók.”¹³¹

Itt egy gyanús elírás. Mit keres a D. a Paulus név előtt? Néha így írják Szent Pál apostol nevét. De utalhat Paul Scalichi egy másik eredeti nevére is.

„A második előadásában a Pápáról és a barátapapokról nyilatkozott, és azt mondta, hogy mind az ördög halászhálai: különösen azok, akik az eretnekek után érdeklődnek és őket üldözik. Ugyanakkor azt mondta, hogy már senkiben sincs szentlélek, még a pápában vagy a császárban sem.”¹³²

„A harmadik előadásában azt mondta, hogy az egyetemes zsinat csak egy szokás, és emberi találmány, és hogy már nincs igazi doktor az Egyházban, és már minden jóság kihalt. Az igazi Evangélium az Egyházon kívül van: és ezt képes megvédeni Agusztinusszal szemben is, ha akarja.”¹³³

„A negyedik előadása elképesztően arrogáns, amikor azt állítja, hogy az igazi Egyház nem minálunk van, mert az ő menyasszonya (Krisztus menyasszonya) ránc és szeplő nélküli, mi pedig istentelenek és nyilvános bűnözők vagyunk, kik azt művelik (az igazi keresztényekkel), mint (a sárkány) az asszonnyal a sivatagban – Apokalipszis 12. – és harmadszor világosan a Római Egyházat Babiloni szajhának nevezi, akihez a pápaság és az egyháziak csatlakoztak.”¹³⁴ (A latin szöveget, úgy látszik, hogy megkavarták, így próbálták hitelteleníteni az írást, mert ne legyen kétségünk afelől, hogy ezek a könyvek is jól meg lettek cenzúrázva.)

Ezután megpróbálja cáfolni a négy állítás minden pontját.

És most lássuk, hogyan védekezik Paul Scaliger:

„Marad, hogy a nevemmel és származásommal kapcsolatban egypár érvet felhozzak. Nem tartom illendőnek, hogy felfedjem a minden korodban viselt dolgaikat Orr, mivelhogy Krisztus tanait oktatom, de legalább a saját életemről írok, s nem a dicsőség kedvéért, hanem hogy kevesebb lenézettségben legyen részem.”¹³⁵

Ezután felsorolja a leszármazási vonalát:

„A sor Bartolomeo Scaligerivel kezdődik, aki Veronában uralkodott, és le lehet vezetni tanúvallomásokkal egész Paul Scaligerig. Különösen ajánlott a magyar királyok által hozott bizonyítékok, akik előtt nem volt ismeretlen a Scaligeriek Veronai származása, ami megtalál-

¹³¹ „D. Paulus Scalichius, in lectione Theologica almae universitatis Viennensis 29 Iulij, epistolam Ephesiorum exponens, et super Apostolos scommatizans, mire grassatus est in summos Pontifices, et in specie ad modernum descendens, dixit, quod perpetuo divexet illum Satanas, et quod fuerit semper hypocrita. Et particulatim acta sua exposuit: et addit, quod cardinales et praelati omnes mali et hypocritae sint.” (Uo.)

¹³² „Secunda lectione asservit, Papam et monachos omnes piscatores esse diaboli: hos praecipue, qui contra hereticos inquirunt, et eos persequuntur. Dixit item, neminem iam habere Spiritum sanctum, sive Papa, sive Imperator, sive rex sit, vel alterius conditionis.” (Uo.)

¹³³ „Tertia lectione dixit, Concilia universalis esse traditiones et inventiones hominum: et quod nullus iam est verus doctor in Ecclesia, quodque omnibus bonis destituta sit. Fasset est etiam, quod verum Evangelium est extra Ecclesiam: et quod posset hoc tutari contra Augustinum, si vellet.” (Uo.)

¹³⁴ „Quarta lectione mira arrogantia protulit, Ecclesiam veram non esse apud nos, cum ipsa sponsa sit absque ruga et immaculata, nos vero impij et manifesti peccatores: quod fecerint in desertum ut mulier Apoc. 12. terque aperte vocavit Ecclesiam Romanam Babylonicum scortum, et iungit in Pontificatum ac ecclesiasticos debacchantur.” (Uo.)

¹³⁵ „Restat ut gentis et nominis nostri paria argumenta producamus. Neque vero facta mores omneque aetatem tuam nudavero Nase, cum Christi disciplinam profetear, sed meam saltem vitam atque ita percurram, ne invidia gloriam consequatur, id quod minimo cum fastidio me praestare posse reor. (Scaliger, 1570. 227.)

ható az évkönyveikben, amikor a Scaligeri hercegek a magyar királyi udvarban tanácsadók voltak 1388-ban. Ez a saját mondásuk szerint. Ezeket Poggio firenzei történétíró, szónok és apostoli titkár néha Scala hercegeknek nevezte.”¹³⁶

Következik egy csomó más bizonyítás a nemesi származással kapcsolatban. Csak a legérdekesebbeket másolom ki.

„Kivonat Mátyás Magyarország királya Bonifaciumhoz írt leveléből, ami így szólt: Tekintetes hercegek, testvéreink és rokonaink, kedves Bonifacio Scalich, magyar királyságunk bajtársai, Magyarország nagyhercegei, Veronai Márkik... Kelt Budán 1481. április 8-án.”¹³⁷

Van, ahol Scaligert említ, és van, ahol Scalichot. Van egy német nyelvű említése is a Scalich névnek:

„A magas származású hercegnek és Úrnak, Michael herceg Úr, Leyteri (Létrai) Úr. Hunniai örgróf és Veronai márki... Bajorország, január 17. 1534. gyűrűs pecséttel ellátva, melyben egy létra van vésve, a létra fölött három betűvel C. I. S., alatta pedig ez az írás: E. S. W. és hűséges unokatestvére és szolgálja Johann Kristof Leyterből.”¹³⁸

A porosz herceg Scaliger védelmére kel:

„Id. Albertus Brandenburgi márki, Isten kegyelméből Porosz ország hercege, stb. Örömmel állapítjuk meg, hogy a megbeszélésünk után Vícházi Albertus Truchsius visszavonta a Magyar és Hun dinasztiaiból származó Scalichi Paul elleni feljelentését. Miután törvényesen semmit sem tudott bizonyítani a felhozott vádakból, így az ügyet ejtettük. Miután az összes aktát tüzetesen átvizsgáltuk, az isteni törvényszék határozata szerint a Truschij feljelentését nevezett Paul Scaliger ellen az Úr nevében megoldottuk. Ennek értelmében Scaliger Urat elengedjük és fölmentjük, nevezett Truchsijt pedig örök hallgatásra kényszerítjük, ugyanakkor a költségek megfizetésére. Ennek bizonyítékául a végzést sajátkezűleg aláírtuk és gyűrűs pecséttel elláttuk. Kelt 1565. okt. 28.-án.”¹³⁹

Paul Scaliger Truchsijnak címzett írása:

„Azt hiszem, te Orr, hogy tévedsz, úgy a származásom vonatkozásában, mint a küldetésemben, ami nem kevésbé a valláshoz is tartozik. A fennebb felsorolt dolgok megvédik a helyzetemet, és nem fogok a feledésbe menni, vagy mellőzve lenni az emberektől, ahogy te azt

¹³⁶ „Series a Bartholomeo Scaligero, qui Veronae ultimus imperavit, ad Paulum usque deducta, et testimonijs varijs, maxime vero ijs quae sequuntur confirmata. In qua precipue animadvertendum est etiam Venetorum testimonio Scaligeros Regibus Hungariae ignotos non fuisse, qui suis etiam annalibus annotatum habent, Scaligeros Principes Veronae, cum essent in aula regis Hungariae, a consilijs suis factos, anno Christi nati 1388. Haec sunt verba illorum. Hos Poggius Historicus Florentinus, Orator et secretarius Apostolicus passim principes de la Scala appellat.” (Uo. 227-228.)

¹³⁷ „Extant literae Mathiae regis Ungariae, ad Bonifacium filium Nicolai, ex Isabella Leonelli Astae et Alexandriae marchionis filia progenitum, cum hac inscriptione: Illustri principi et fratri patrueli nostri Charissimo Domino Bonifacio Scalich, Commilitoni regni nostri Hungariae, magno principi Hungarorum, marchioni Veronae. Datae Budae 8. April. 1481. et multe aliae.” (Uo.)

¹³⁸ „Dem hochgebornen Fürsten und Herrn, Herrn Michael Fürsten und Herrn von Leyter, Hörgrafen zu Hunnen und Markgrafen zu Beron... Data Monati in Bavaria 17 Ianuarij 1534. et obsignatae annulari sigillo, cui insculpta est scala cum canibus sine galea, et supra scalam tres literae sive Characteres C.I.S. subscriptio autem est: E. S. W. und treu Vetter und diener Johan Christof von der Leyter.” (Uo.)

¹³⁹ „Dei gratia Albertus Senior, Marchio Brandenburgensis, Prussiae dux etc. Notum facimus et profiteamur, quod Albertus Truchsius á Wetzhausen, sicut interlocutoria nostra sententia requirebat, contra illustrem, Dominum Paulum Scalichum, commilitonem regni Hungariae, Dinastam Huniorum etc. Marchionae Veronae etc. de iure nihil probaverit, quin potius prout ex actis apparet etiam contumax causa ceciderit. Ex quo omnibus actis diligenter consideratis, deum et divinam iustitiam prae oculis habentes animo bene deliberato, et certa scientia, praenominatum Dominum Scaligerum etc. ab impetitione Truchsij, in nomine Domini hisce absoluendum duximus. Quemadmodum vigore harum, Dominum Scaligerum liberamus et absolvimus et praedicto Truschio perpetuum silentium imponimus, cum refusione expensarum, interesse, et damnorum eundemque Truschium condemnamus, in poenam iure decretam. In cuius rei fidem praesentes manu nostra propria subscripsimus, et annulari sigillo scientes obsignamus. Actum 28. octob. 1565.” (Uo.)

gondoltad. A végleges ítélet bebizonyította a hazugságaidat, az ügyemet ejtették és bebizonyosodott, hogy egyszerű előítéletek voltak...”¹⁴⁰

„Mindamellett, hogy te és a hozzád hasonlók rámrontottatok, de a hírnevemnek nem tudtatok ártani, sem a virtusomnak, vagy a nemességemnek, származásomat nem tudtatok elrabolni: továbbá ez a szerencsétlen csúnya összeesküvés, aminek a trombitása te voltál, csak növelte a dicsőségemet. Mert amíg az emberek a betűket olvasni fogják, ameddig emlékezni fognak a múltra, addig az utódok ítélkezni fognak az igazságom felől, mert az összes európai akadémia híres jogtudósai által ellenőrizve lett és a végleges ítélet ki lett adva latin, német és francia nyelven...”¹⁴¹

„Nem látom, miért hozott olyan nagy dühkitörést a mi nevünk hasonlósága. A scalich magyar vagy keleti végződésű, vagy az itáliai latin scala, vagy Saligeri, vagy a latin Scalae, vagy a német Leyter=létra szóból ered. Az sem szégyen nekünk, ha szegényebbek és szűkös lehetőséggel bírunk, amely helyzetben sok más herceg is van, mert a tisztességes szegénység számunkra dicséretesebb, mint a hamissággal szerzett gazdagság. A mezőgazdasági munka pedig, amit lenézel, az ész élességét nem tompítja. Cicero a legnagyobb mértékben dicséri, de Eneas Picolomini bíboros is. A székelyek a magyarok közül a legősibbek, és azt mondják róluk, hogy nemesek és nagylelkűek, habár sajátkezüleg művelik a földjüket, tanyákon élnek s disznó csordát legeltetnek, de nem fizetnek adót, csak abban az évben, amikor Magyarország királyát megkoronázzák. Ez volt Magyarország virágzásának korában.”¹⁴²

Van itt egypár elgondolkodtató dolog. Mit jelenthet ez: „Non videam quo furore agitatus audeas in similitudinem nominis nostri invehere. – Nem látom, miért hozott olyan nagy dühkitörést a mi nevünk hasonlósága.” A névhasonlóság a Scaliger névre utal. Ez azt is jelentheti, hogy Paul Scalichi később vette fel a Scaliger nevet. Az is lehet, hogy tényleg nem voltak magas felmenői, ahogy azt Truchsius állítja, és ő csak egy szürkeeminenciás volt, aki valami olyan nagyot alkotott, amiért az akkori tudományos élet és a haladó gondolkodású főemberek a piederstálra emelték. Ilyenkor szokták adományozni a lovagi, akkoriban a grófi meg hercegi címet, és megfelelő őseket szoktak nekik keresni. Vajon mi volt az a nagy alkotás, amivel le tudta nyűgözni az akkori akadémiai köröket és olyan védelmet kapni az akkori hatalmasoktól, hogy el tudta kerülni az Inkvizíció ítéletét. Abban a korban sokkal kisebb vétségekért egyes emberek a máglyán végezték. Ha ő alkotta meg a Kronológiai időskálát, akkor nincs kizárva, hogy előbb

¹⁴⁰ „Hinc puto Nase, te abunde satis intellexisse, quantum in mea Genealogia, meoque nomine et legatione aberraris, scilicet non minus ac in religione ipsa. Series haec satis superque statum meum tueor atque defendit, et ostendit eum non versari in oblivione, aut ignoratione hominum, ut tu falso opinaris. Sententia definitiva te mendacij arguit, cum me ais causa cecidisse et vel sola praeiudicium est...” (Uo. 235.)

¹⁴¹ „Quapropter tu et tui similes rumpantur licet, qui orientis meae laudis splendorem ferre non possunt, nunquam tamen me mea virtute, nobilitate, genere spoliabunt: quin etiam haec nefaria turpisque coniuratio cuius tu buccinatorem agis, adversus me suscepta, magnum mihi gloria incrementum est allatura. Nam quandiu literae loquentur, quandiu restabit rerum memoria praeteritarum, tamdiu posterius iudicabant, aequitatem meae causae, non tam pro iudicio decisam, quam etiam omnibus omnium Europae Academiarum Iurisconsultis clarissimis, compertam et probatam fuisse, ut sententia definitiva, et suis responsis iam pridem in lucem editis Latine, Germanice, Gallice, testatum reliquerunt...” (Uo.)

¹⁴² „Non videam quo furore agitatus audeas in similitudinem nominis nostri invehere. Sive enim Scalich Hungarica et orientali terminatione, sive de la scala italicolatina, sive Saligeri, Scalae, etc. Latina: sive von der leyter Germanica voces, idem esse ille ipsae inscriptiones, ut taceam omnes historias testantur. Neque est ut inopiam et fortunae angustias nobis probro des, quae multos alios principes etiam premit: nam honesta paupertas, multo maiorem nobis gloriam parit, quam mali divitis opes iniuria quiescit. Exercitium autem agriculturae, qui despicit, mentis compos esse nequit. Cicero eam summis laudibus extollit: sed et Eneas de Picolomini Cardinalis. Siculos Hungarorum vetustissimos, ait nobiles esse, et generosos, licet agros suis colant manibus, ac rure viventes, greges porcorum pascant: neque enim tributa pendunt nisi quo anno Rex Hungariae coronatur. Haec ille. Hoc in florenti Hungarorum statu fiebat...” (Uo.)

a Skála palindrom nevet adták neki, amit később Scalich majd Scaliger névre változtattak. Érdekes elolvasni a Wikipédiáról a Joseph Justus Scaliger és a Paul Scaliger életrajzát.¹⁴³ Az utóbbiról alig van adat, az előbbiről sokkal több, viszont majdnem csak olyan adatok, amelyek az itt bemutatott könyvekben Paul Scaligerről szólnak. Úgy tűnik, hogy itt enyhén szólva egy személycsere történt.

Ebben az időben az Egyházat és a civil életet olyan korrupt egyének uralták, akik az „oszd meg és uralkodj!” elvet a legmagasabb fokon művelték. A megosztás egyik formája a városi és a vidéki emberek szembeállításása. A pápa minden évben elismétli az „Urbi et Orbi” kifejezést, mintha Ég és Föld különbség kellene legyen e kettő közt. Aztán az Urbánusok lettek a kiválasztottak, akiknek joguk volt az uralkodásra, de ugyanakkor mivel mindent Isten művének tulajdonítottak, így bármilyen munka gyümölcse az Istenhez hű kiváltságosokat illette meg. Így nem tartották erkölcstelennek eltulajdonítani olyan emberek vagyonát, vagy munkája gyümölcseit, akikre rá lehetett fogni, hogy nem hűek a katolikus Egyházhoz, ergo nem hűek Istenhez.

¹⁴³https://en.wikipedia.org/wiki/Joseph_Justus_Scaliger
és https://en.wikipedia.org/wiki/Paul_Skalich.